

ΝΑ ΠΑΛΕΨΟΥΜΕ ΣΥΛΛΟΓΙΚΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΘΑΛΨΗ ΜΑΣ

Ένας χρόνος από την αρχή της υγειονομικής κρίσης κι ο τελευταίος κάτοικος αυτής της χώρας μπορεί πια να καταλάβει ότι η διαχείριση της πανδημίας που επέλεξε το κράτος, δηλαδή το lockdown και τα νοσοκομεία, έχουν αποτύχει σε όλα τα επίπεδα. Κάθε βδομάδα ένα νοσοκομείο μετατρέπεται σε νοσοκομείο covid, ΜΕΘ δεν υπάρχουν πια και πληθαίνουν πλέον οι καταγγελίες για ασθενείς που πεθαίνουν στους θαλάμους χωρίς να τους πάρει κανείς χαμπάρι. Αυτό που έκανε το σκληρό lockdown ήταν να επιβραδύνει σ' ένα βαθμό την πανδημία και να την μεταθέσει στο μέλλον, δηλαδή στο σήμερα. Τελικά απονομιμοποιήθηκε και καταργήθηκε σε ένα βαθμό από τον ίδιο τον κόσμο και το κίνημα που συγκρούστηκε ανοιχτά με την αστυνομική εφαρμογή του.

Το πρώτο lockdown υποτίθεται έγινε, προκειμένου να προετοιμαστούν για το επόμενο κύμα της πανδημίας. Πρακτικά δεν έκαναν τίποτα για τη δημόσια περίθαλψη εκτός από το να προσλάβουν επικουρικό προσωπικό για ένα χρόνο και να μετατρέψουν κάποια κρεβάτια των ΜΕΘ σε κρεβάτια ΜΕΘ για ασθενείς με covid, ελπίζοντας ότι το εμβόλιο θα σώσει την κατάσταση ως από μηχανής θεός.

Το μήνυμα από μεριάς τους είναι ξεκάθαρο: Ούτε φράγκο για τα δημόσια νοσοκομεία. Κι ας στοιβαζόμαστε σαν τις σαρδέλες, ασθενείς με covid και άλλοι, στα κρεβάτια κάποιου βρωμερού διαδρόμου. Κι ας παλεύουμε για μήνες ολόκληρους να κλείσουμε ένα ραντεβού ή μια εξέταση ή ένα χειρουργείο (με το ανάλογο φακελάκι πάντα, το οποίο λόγω της συμφοράς εν καιρώ covid θα είναι ίσως και διπλάσιο).

Περιμένοντας υπομονετικά σχεδόν καρτερικά για μια θέση στην καταπακτή των δημόσιων νοσοκομείων. Κι αν δεν αντέξουμε, φτάνοντας την υγεία μας στα άκρα, καταλήγουμε να ποδοπατιόμαστε σε κάποια εφημερία, να περιγελιώμαστε από τους διάφορους ειδικούς για την αργοπορία μας και την έλλειψη ατομικής φροντίδας και να περνάμε μέρες σε ένα θάλαμο μην γνωρίζοντας τι θα μας συμβεί, πως και αν θα ξημερώσει η επόμενη μέρα.

Όσον αφορά την πρωτοβάθμια περίθαλψη, δηλαδή τα Κέντρα Υγείας (πρώην ΙΚΑ) και τα ΤΟΜΥ, διαχρονικά υποβαθμισμένη από το κράτος, την απαξίωσαν ακόμα περισσότερο, αφού όχι μόνο αρνούνται να την στελεχώσουν με το προσωπικό που λείπει, αλλά και δεν αντικαθιστούν το προσωπικό που συνταξιοδοτήθηκε. Ακόμα χειρότερα: αφαίρεσαν από αυτές τις δομές κάθε αρμοδιότητα στη διαχείριση της πανδημίας ώστε να ήταν ικανές να ελαφρύνουν το βάρος που σηκώνουν νοσοκομεία και ασθενείς και στείλανε το προσωπικό τους σε άλλες δομές για να βουλώσουν τις τρύπες του συστήματος υγείας. Παράλληλα έχουν το θράσος να διατυμπανίζουν ότι «όταν έχουμε κάποιο σύμπτωμα συμβουλευόμαστε τον οικογενειακό μας γιατρό», όταν πρακτικά η συντριπτική πλειοψηφία από εμάς δεν έχουμε οικογενειακό γιατρό! Και σήμερα της δίνουν τη χαριστική βολή, αφού μετατρέπουν όλη την Πρωτοβάθμια Περίθαλψη σε πάροχο εμβολιασμών, και σπρώχνουν τους χρήστες και χρήστριες της στους ιδιώτες γιατρούς και στα ιδιωτικά διαγνωστικά εργαστήρια και κλινικές, για να γεμίζουν τις τσέπες

ygeia_xoris_apokleismous@riseup.net

ygeiaxorisapokleismous.wordpress.com

[ygeiaxorisapokleismous](https://www.facebook.com/ygeiaxorisapokleismous)

[@ygeiaxorisapokleismous](https://www.instagram.com/ygeiaxorisapokleismous)

των αφεντικών τους και να ξεζουμίζουν ασφυκτικά τους εργαζομένους τους για να ανταπεξέλθουν στον αυξημένο φόρτο εργασίας.

Επειδή αυτός είναι ο λόγος που ένα χρόνο τώρα δεν κάνανε τίποτα για την πρωτοβάθμια περίθαλψη: τα δίνουν όλα στους ιδιώτες (από διαγνωστικά τεστ για τον κορονοϊό, μέχρι διαχείριση χρόνιων νοσημάτων, επείγοντα περιστατικά, κ.α.), για να κόψουν κάθε σχέση των χρηστών με το δημόσιο σύστημα και να τους αναγκάσουν να κάνουν ιδιωτικές ασφαλίσσεις, ώστε αύριο να μπορούν να πουλήσουν στους ιδιωτικούς ομίλους τις απαξιωμένες δημόσιες μονάδες σε τιμή ευκαιρίας.

Κι όμως. Υπήρχαν κι άλλοι τρόποι διαχείρισης της πανδημίας που θα βάζανε στο κέντρο τις ανάγκες μας: δηλαδή τις ανάγκες των εργαζομένων, των ανέργων, των συνταξιούχων, των ευάλωτων ομάδων κι όχι τα συμφέροντα του ιδιωτικού κεφαλαίου της υγείας. Και σε αυτό το μοντέλο η πρωτοβάθμια φροντίδα υγείας θα μπορούσε να παίξει ένα ρόλο σοβαρό. Με τακτικό έλεγχο των μαζικών χώρων εργασίας (σούπερ μάρκετ, εργοστάσια κ.λπ.). Με υποδοχή, διαλογή και διάγνωση των θετικών στον ιό. Με παρακολούθηση και θεραπεία στο σπίτι των ήπιων και μέτριων περιστατικών της νόσου και όσων ανήκουν στις ευάλωτες ομάδες. Με προγράμματα ενημέρωσης του πληθυσμού, αντί για την καθημερινή τρομοκρατία των ειδικών. Με σχέδια στοχευμένης ψυχοκοινωνικής υποστήριξης. Και κυρίως: με ενεργό συμμετοχή της γειτονιάς, στη διαχείριση της πανδημίας στην κοινότητα και στην κοινωνική φροντίδα των πασχόντων (π.χ. βοήθεια στην προμήθεια αγαθών από λαϊκή και σούπερ μάρκετ, φροντίδα των ηλικιωμένων και των ευάλωτων κ.α.) Γίνανε πουθενά όλα αυτά; Θα μπορούσαν να γίνουν πουθενά όλα αυτά; Σε ένα σύστημα κοινωνικής

οργάνωσης που βάζει το κέρδος πάνω από όλα, το κράτος δεν θα επέτρεπε ποτέ μια τέτοια συλλογική προσπάθεια διαχείρισης της πανδημίας, που την αντιλαμβάνεται ως περιττό κόστος. Επειδή όλα αυτά δεν χαρίζονται. Μόνο με αγώνες όλων εμάς που χρησιμοποιούμε το δημόσιο σύστημα περίθαλψης μαζί με όσους κι όσες δουλεύουν σε αυτό θα μπορούσαμε να πετύχουμε κάτι από όλα αυτά.

- **Να διεκδικήσουμε και τώρα και για το μέλλον, μια δημόσια περίθαλψη χωρίς αποκλεισμούς εισοδήματος, φύλου, φυλής, εθνικότητας, που θα έχουμε λόγο γι' αυτήν**
- **Να αγωνιστούμε για να μην μετατραπούν αποκλειστικά σε εμβολιαστικά κέντρα τα Κέντρα Υγείας και τα ΤΟΜΥ, αλλά να προσληφθεί το απαραίτητο προσωπικό για τη διενέργεια της εμβολιαστικής κάλυψης και για την ενίσχυση των δομών**
- **Να δημιουργήσουμε συνελεύσεις Αγώνα υγειονομικών μαζί με τους χρήστες των υπηρεσιών υγείας σε κάθε γειτονιά**

Η πολιτική καμπάνια «ΥΓΕΙΑ ΧΩΡΙΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΥΣ» στοχεύει εν μέσω υγειονομικής κρίσης να αποτελέσει μία ανοιχτή διαδικασία απεύθυνσης και αγώνα, από εργαζόμενους-ες και χρήστ(ρι)ες στις δομές υγείας.